

Bibliaóra 2021. február 2-án

Fohász: „Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.” (Zs 130,3-4)

Ének: 161. fohász – *Siess, keresztyén, lelki jót hallani...*

Imádkozzunk:

*Mennyei Atyánk, annyi harc, küzdelem van jelen az életünkben, s bizony sokszor kudarcot vallunk, elkeseredünk, vagy feladjuk. Stratégiákat készítünk, terveket szövögetünk, fegyvert kovácsolunk, szövetségeket keresünk – csak éppen Hozzád nem fordulunk, hogy Rád bízunk magunkat, hogy ott kezdjük a harcot, Előtted térden állva, imádsággal. Pedig Te kész vagy mellénk állni, harcainkban erősíteni, vezetni és oltalmazni. Hadd vallhassuk Dávid szavaival: *Te tanítod kezemet a harcra. Taníts minket most is Téged látni nagynak, hatalmasnak, győztesnek. Add, hogy teljes engedelmességgel, bizalommal és hittel állhassunk melletted, a Győztes oldalán.**

Erősíts meg abban a bizonyosságban, hogy minden Tőled van, hogy nem ellenünk, hanem javunkra munkálsz mindent, és sokkal gazdagabb a Te áldásaidnak tárháza, mint azt el bírjuk képzelni. Tudjuk, hogy Előtted a töredelmes lélek a kedves áldozat. *A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!* Méltatlanságunk teljes tudatában, őszinte alázatban tárjuk Eléd szívünket, kérve, hogy vállalj velünk közösséget az ige üzenetének hirdetése és megértetése által is. Az Úr Jézus nevében kérünk, hallgass meg. Ámen

Ószövetségi igeszakasz: Zakariás könyve 12. fejezet

1 Fenyegető jövendölés. Az Úr igéje szól Izráelről. Így szól az Úr, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki lelket adott az emberbe: **2** Íme, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet a körülötte levő népek számára. Júdára is rákerül a sor, amikor ostromolják Jeruzsálemet. **3** Azon a napon súlyos kővé teszem majd Jeruzsálemet minden nép számára: aki csak megemeli, mind beleszakad, még ha össze is fogna ellene a föld valamennyi népe. **4** Azon a napon – így szól az Úr – azzal verem meg őket, hogy a lovak mind megvadulnak, és a lovasok megzavarodnak. Júda házát éberen őrzöm, de a népek lovait vaksággal verem meg. **5** Akkor Júda törzsfői majd ezt mondják magukban: Istenükben, a Seregek Urában van az erejük Jeruzsálem lakóinak! **6** Azon a napon olyanokká teszem Júda törzsfőit, amilyen a tüzes serpenyő a fahasábok között, és amilyen a kévék között a fáklya: jobbra-balra felperzselik a körülöttük levő népeket, Jeruzsálem pedig sértetlenül megmarad a maga helyén. **7** Először Júda sátrait szabadítja meg az Úr, hogy ne dicsekedjék Dávid háza, és ne dicsekedjenek Jeruzsálem lakói Júdával szemben. **8** Azon a napon az Úr fogja oltalmazni Jeruzsálem lakóit. Olyan lesz közöttük azon a napon még a botladozó is, mint Dávid, Dávid háza pedig olyan lesz előttük, mint az Isten, mint az Úr angyala. **9** Azon a napon meg fogok semmisíteni minden népet, amely Jeruzsálemre támad. **10** Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét. Rátékintenek majd arra, akit átszűrtak, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szokták. **11** Azon a napon olyan nagy gyászt tartanak Jeruzsálemben, amilyet

Hadad-Rimmónért szoktak tartani a megiddói völgyben. [12](#) Gyászolni fog az ország, külön-külön minden nemzetség: külön Dávid házának a nemzetsége, asszonyaik is külön; külön Nátán házának a nemzetsége, asszonyaik is külön; [13](#) külön Lévi házának a nemzetsége, asszonyaik is külön; külön Simí nemzetsége, asszonyaik is külön. [14](#) A többi nemzetség is mind, külön minden nemzetség, asszonyaik is külön.

Kedves Testvéreim,

„Azon a napon” – hétszer fordul elő el a kifejezés a mai igeszakaszban. Ez is jelzi, hogy az olvasott prófécia nem egy konkrét történelmi helyzetre értelmezhető csupán, hanem üzente messzebbre hat, arra a távoli jövőre vonatkozik, amikor majd Isten messiási ígéretei kiteljesednek. „Azon a napon” – népe ellenségei, vagyis az Úr ellenségei szembesülnek az Úr ítélő hatalmával a végítéletkor, miközben választott népe megszabadul (1-9.v.), majd bűnbánatra jut (10-14.v.).

Különböző képeket említve mutatja be a prófécia Isten győzedelmes jelenlétét népe által. A *részegítő pohár* emlékeztet a harag poharára, amit ki kell inni az ítélet jeleként. A *súlyos kő* utalás lehet a súlyemelő erőpróbára, ami itt az ellenség teljes kudarcát jelenti, beleszakad, ha megpróbálja őket kimozdítani Istenük kezéből. A *lovak megvadulása* a csatában pedig a harci eszközök, a fegyvertár elvesztését jelenti, hiszen a fő arzenált a harci lovak jelentették. „... a lovak mind megvadulnak, és a lovasok megzavarodnak. Júda házát éberem őrzöm, de a népek lovait vaksággal verem meg. Akkor Júda törzsfői majd ezt mondják magukban: Istenükben, a Seregek Urában van az erejük Jeruzsálem lakóinak! Igen, azon a napon majd egyértelművé válik népe számára is, hogy Kiben van az erejük, akárcsak volt Dávidnak Góliáttal szemben. Nem ők a hősök, de hatalmas, védelmező Istenük van. S miközben úgy megerősíti őket, hogy nem állhatnak és nem maradhatnak meg velük szemben ellenségeik, rendezzi az egymás közti – Júda és Jeruzsálem – testvéri kapcsolatukat is.

„Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét.” Ez pedig bűnbánatban nyilvánul meg. A prófétai szó szólítja Dávid házát, az uralkodócsaládot és Lévi házát, a papságot és utódaikat. Az egész egy nagyszabású sirató liturgiát idéz. Hadad-Rimmon említése utalás a kánaáni vegetációs istenek halála fölötti gyászra, amit a természet megújulása követ. Isten népének gyásza azonban más, semmi köze a termékenység kultuszokhoz. Ezt Isten lelkének a kitöltése idézte elő, aki bűnbánatot tud támasztani az emberi szívben és könnyörületével vigasztal és felemel. Világosan fogalmazza az egyik magyarázó: *Az itt említett nagy gyász ezért nem valami szertartásos siránkozást jelent, hanem az Isten elé állás nagy élményét, amely először bűnbánatra indít, azután a bűnbánat könnyein át megtisztít, fölemel.*

Igen, Isten népe a bűnbánat és a könnyörület lelkével megáldott nép, aki feltekint arra, „akit érette átszegezték”, és Jézus Krisztusra tekintve ő maga is irgalmas másokhoz. Hiszen az, akit „átszúrtak”, nem lehet más, mint a szenvedő Messiás, az Úr Jézus Krisztus. Akiról a Jelenések szerzője (1,7) így szól: „Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.” És így folytatja: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az

Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható. (Jel 1,8) Amikor felhívás hangzik, hogy tekintsünk Jézusra, elsősorban az Ő keresztje legyen szemünk előtt, hogy Ő az az Egyszülött, akit értünk, helyettünk átszegeztek. S a bűnbánat könnyein át lássuk meg felragyogni számunkra az Ő bűnbocsátó szeretetét.

Újszövetségi igeszakasz: János ev. 7,1-11

1 Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. **2** De korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzásereglett; ő pedig leült, és tanította őket. **3** Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, **4** és így szóltak Jézushoz: Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. **5** Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz? **6** Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre. **7** Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ. **8** És lehajolva tovább írt a földre. **9** Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken. Egyedül ő meg az asszony maradt ott a középben. **10** Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: Asszony, hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged? **11** Ő így felelt: Senki, Uram. Jézus pedig ezt mondta neki: Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!

Kedves Testvéreim,

A lombsátor-ünnep hetének eseményei között tartja számon János evangéliuma ezt a történetet. Négyszemközti találkozás lesz belőle, bár nem annak indult. Jézus az ünnep során az éjszakákat a városon kívül, az Olajfák hegyén töltötte, de nappal tanít a templomban – annak oszlopcsarnokában, nyitott tereiben. Így tesz azon a reggelen is, amikor sokaság veszi körül. Leül és tanítja őket. Ezt a tanítást zavarja meg a farizeusok és írástudók egy csoportja, aki odahoznak egy asszonyt és a középre állítják: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték.” Kik, hol, mikor, kivel...? Mennyi megválaszolatlan kérdés! „Tetten érték” – olyan személytelen ez. De vádnak jó. Annál is inkább, mert a mózesi törvény halálbüntetéssel sújtja a házasságtörést, illetve az elkövetőket (!) – így, többes számban, ugyanis ehhez két ember kell... de ide csak az asszonyt hozták...

De ne csodálkozzunk, ha ilyen furcsaságokat látunk, hiszen a vádlók szándéka világos: „Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz? Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt.” Az egyik szempont a kérdezők részéről ez a „hát te mit mondasz?“, a másik: „hogyan próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt”. Ezeknél álljunk meg egy pillanatra.

„Hát te mit mondasz?” Alapjában helyénvaló kérdés, különösen a hívő ember számára, amit így is meg szoktak fogalmazni: „Hát Jézus mit szól hozzá?” Bizony kérdés, hogy fontos-e nekünk Őt kérdezni, az Ő véleményét, tanácsát, vezetését keresni, kérni és megfogadni? Vagy csak akkor kap szót az életünkben, ha már minden más lehetőség kimerítettünk? És figyelembe vesszük-e, hogy mit mond?

Van-e szavának ereje, érvényessége, hatása bennünk? Természetes kellene, hogy legyen ez a kérdés, de valljuk meg, hogy sajnos, nem az...

Azonban egyértelmű, hogy itt a történetben egészen más az indíték. Ezt éppen a folytatásban található indoklás erősíti meg. Az ő szándékuk: Jézust megkísérteni, vagyis olyan helyzetbe hozni, hogy akármit válaszol, az nem lehet jó, és akkor vádat emelhetnek ellene. „*Hát te mit mondasz?*” – ez a kérdés két lehetőséget enged meg: vagy egyetértesz – és akkor oda a népszerűséged, vagy mersz szembe helyezkedni Mózesrel (a Törvény legfőbb tekintélyével – és ők erre számítottak) – akkor pedig lázító, tagadó, istenkáromló vagy. Mózes ezt és ezt mondja – *hát te mit mondasz?* Mondd gyorsan, hogy vádolhassunk téged...

Ezek után nézzük meg Testvéreim, kik ennek a történetnek a szereplői? Nézzük meg külön-külön, mit tesznek, mi történik velük.

A sokaság – korán reggel odasereglettek, hogy hallgassák Jézus tanítását. Ezt az ő vágyukat, szomjukat, lelki igényüket zavarja és rontja meg a farizeusok és írástudók önigazult törvényeskedése és támadása Jézus ellen. Róluk nem is esik több szó, de az elején ott vannak, s ha maradtak, fontos dolgokat tudhattak meg Jézusról.

A farizeusok és írástudók alaptól gátolják Jézus munkáját, itt is élnek a lehetőséggel, hogy megzavarják és népes hallgatóság előtt támadják Őt. Lelkületük nagyon messze van Jézusétól. Mi erőfeszítés kellett ahhoz, hogy megbízzanak valakit a megfigyeléssel, vagy saját maguk találjanak alkalmas személyt arra, hogy az ő helyzetével, kiszolgáltatottságával visszaélve támadhassák Jézust! De az igazi tanúk személyazonossága, akik „*házasságtörés közben tetten érték*” az asszonyt, egyszerűen nem derül ki. Netán ők voltak személyesen? Egyikük sem állítja magáról. Nem merik vállalni? Vagy valakit megbíztak a leselkedéssel, vagy nem is annyira bizonyítható vád? Akár ezek a változatok is lehetségesek itt.

Jézus nem lehet kimozdítani a nyugalomból, nem lehet kiborítani, felháborítani, annál inkább tudja Ő kimozdítani vélt biztonságukból a vádlókat. Ő, aki a legveszélyesebb vádlóval, a sátánnal szemben is határozottan védelmezi övét, nagyobb a vádlónál, és nagyobb a vádnál. „*Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre*”. Rájuk sem néz, nem kezdi el feltárni a valóságot, nem kérdez, és nem keveri magát bele ebbe az egészbe. Ujjával ír a földre. Ugyan mit? Valamilyen szöveget a vádlóknak, vagy csak úgy „*firkál*”, rajzol, irigylésre méltó nyugalommal? Nem tudjuk, bizonyára ez nem is fontos. De a vádlók türelmetlenek, követelőznek. A csend, amit Jézus teremt, megszólal majd bennük és vádolja őket.

„*Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ. És lehajolva tovább írt a földre*”. Jézus felegyenesedik. Feláll, ráirányul a figyelem. És rövid mondat jelzi, tudja Ő a törvényt: a tanúknak kell a megkövezést elkezdeni. Olyan tanúknak, akik ugyanakkor nem tanúskodnak maguk ellen is... van olyan? Aki nem bűnös? Valahogy úgy, ahogyan Pál apostol írja Rómába: „*nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amiben mást megítélsz, abban önmagadat ítéled el, hiszen ugyanazokat teszed, miközben ítélkezel.*” (2,1) János így folytatja: „*Azok*

pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken.“ Eltalálta őket az Ige, szíven találta, mint a pünkösdi hallgatóságot. Csak hát ők inkább kimentek, eloldalogtak, és nem borultak el előtte bűnbánattal kérdezve: „*mit cselekedjünk?*“

És az utolsónak említett főszereplőnk: **az asszony**. „*Egyedül ő meg az asszony maradt ott a középén. Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: Asszony, hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged? Ő így felelt: Senki, Uram. Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!*“ Ott maradt a középén. Még mindig, annak ellenére, hogy már nincs körülötte senki. S most tudhatja meg, hogy kicsoda Jézus. Aki nem vádol, noha nem kérdőjelezi meg a bűnt, hanem felmentést ad, új kezdet lehetőségét. „*Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.*“ (Jn 3,17) Ezzel a szeretettel és kegyelemmel találkozunk most ez az asszony.

Milyen különös, neki egyáltalán nem volt szándéka Jézust felkeresni, ezek a törvény képviselői idevonszolták, megalázták, bevádolták, halálra szánták – és végül ennek köszönhetően ismeri meg Őt, hall arról, hogy van még számára is bocsánat, lehet tovább menni bűntehertől szabadon, nem kell tovább vétkezni.

Jézus előtt az a vád is, amivel a sátán vádol, olyan, amit porba írnak, elfújja, betemeti a szél, vagy ha úgy tetszik, mint ahogyan Mikeás mondja: *tenger mélyére veti bűneinket* (7,19). Ezt ismerheti fel mindenki, aki állt már így Előtte, egyedül a bűneivel: „*Én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!*“ A bűn tény, de nem kell összeforjni vele – ami volt, megbocsátja és felszabadít egy tiszta, jobb életre. *Mostantól fogva* – legyen másképp. *Mostantól fogva* – ne vétkezz. S milyen különös, hogy ehhez az asszony életében eszközül pont azokat használta fel, akik az életére törtek, akik őt akarták eszközül használni Jézus ellen. Az asszony életében így fordítja Isten a gonoszt jóra, hiszen Jézusnál áldásra lel az ítélet/halál helyett. Vajon mire mondja ma Jézus nekünk: „*menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!*“?

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, légy áldott azért, hogy a legkülönbélebb helyzeteket fel tudod használni arra, hogy megismertesd magad velünk. Ahogyan ez az asszony is elmondhatta: Ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten azt jóra fordította. Hiszen van-e jobb annál, mint Téged, megbocsátó irgalmadat és feloldozó szereteted megismerni? Van-e jobb hír, mint hallani: *Én sem ítéllek el téged, eredj el, mostantól fogva többé ne vétkezz!* S köszönjük, hogy ez az evangélium nekünk is szól. Mi is felismerhetjük: *Van még számomra is bocsánat!*

Kérünk, tisztíts meg a farizeusok és írástudók lelkiületétől, a törvényeskedéstől, az ítélkezéstől, önigazultságtól. Tisztíts meg attól, hogy másokat eszközül használjunk a magunk érdekében, hogy Téged megpróbáljunk ignorálni és nem igaz módon kérdezni. Segíts vállalnunk a középre kerülést, hogy aztán Te kerülhess az életünk középpontjába, mint irgalmas Megváltó és szabadító Isten. Aki leveszed rólunk bűneink terhét, mert legyőzted a vádlót, aki minket is vádol(hatna).

Olyan sokan vannak elkeseredett helyzetben, elrontott életük terhével, elutasítva, megszegyenítve, kilátástalan helyzetben. Annyi kért okoz a bűn, annyi nyomorúságunk oka. Kérünk, könyörülj rajtunk, könyörülj azokon, akiknek megadatik a találkozás Veled, hogy vezesse őket megszentelt új életre a Te feloldozó, felmentő „ítéleted”, mint ezt az asszonyt is. Add, hogy életünk beszéljen erről a mentő szeretetről, hogy *életünk ára a szíved vére lett.*

S köszönjük, hogy a reménység, amivel megajándékozol, túlmutat a jelenen, a földi, emberi jövőn a távoliba, a Te országod felé. Reménysége volt ez már ószövetségi népednek is, számunkra pedig beteljesedett ígéret. Add, hogy ennek a szívünkben való őrzésére is legyen a *mostantól fogva többé ne vétkezz. Ámen*

Mi Atyánk... *Áldás: Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van. Ámen (Zs 16,8)*

Záró ének: 465. dicséret – *Szelíd szemed, Úr Jézus...*

Van még számomra is bocsánat!
Van Jézusom, ő az enyém.
Nem mardos a bűn, sem a bánat,
Mint a fecske ujjongok én.
Halálba' hevertem, de ő felemelt,
Az életem ára a szíve vére lett.
A bűnöm, ó, Jézus, a bűnöm, ó, Jézus,
Nem vádol többé engemet.

Kísértés hulláma ha tör rám,
Szembe velem Jézusom jó.
Roskaszt, tövises a keresztfám,
Hú vállára átveszi ő.
S hazám felé utamat bár nem tudom,
Előttem jár Jézus, mint tűzoszlopom.
A véred, ó, Jézus, a véred, ó, Jézus,
Felhőként vezet utamon.

Az égajlát fürkészsze nézem,
Hajnalcsillag felkel-e már?
Vigyázom és hallgatom ébren,
Hárfák hangja zendül-e már?
És én is elkezdem az én énekem,
Repesve új hangon zeng dicséretem.
Mikor az Úr Jézus, az én Uram Jézus
Jön, hogy engemet felvegyen.